

Arrest

nr. 189 392 van 4 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Gendershe/ Sheikhal clan, subclan van de Hawiye hoofdclan. U bent geboren in Jambaluul in de provincie Lower Shabelle. Uw vader was er gebedsleider (imam). Toen u vier jaar oud was verhuisde u samen met uw familie naar Mogadishu. Uw vader kwam er aan de kost als gebedsgenezer en hield lezingen over het geloof. Uw moeder verkocht groenten en fruit op de markt. U ging gedurende negen jaar naar school en behaalde in 2013 uw schooldiploma.

U wilde in dezelfde school aan de slag als lesgever Somali taal voor kinderen. U kreeg er te horen dat ze iemand met meer ervaring zochten. Vervolgens probeerde u een stand op de markt te kopen zodat u,

zoals uw moeder, op de markt aan de slag kon. Nadat uw poging tot aankoop mislukte vond u in de derde maand van 2013 werk via Qamar Ibrahim, een vriendin van uw moeder. Haar dochter Hamda, die eerder als poetsvrouw aan de slag was bij een politiedienst, vond beter betaald poetswerk en zorgde ervoor dat u haar kon vervangen. Na wat formaliteiten kon u er meteen aan de slag. U werd vanaf het begin van uw werk meteen opgebeld door al Shabaab die u meldde dat u als medewerker voor de overheid als afvallige werd gezien en u door hen ter dood was veroordeeld. Wanneer uw kleermaker en latere echtgenoot, Abdifatah Mohamed Warsaame, van u vernam waar u werkte, wees hij u erop dat het werk dat u deed gevaarlijk was. Omdat u voortdurend telefonische bedreigingen kreeg van al Shabaab vertelde u het voorval aan uw moeder. Nadat uw moeder haar vriendin Qamar sprak vertelde deze uw moeder dat ook haar dochter dezelfde soort bedreigingen had gekregen. Ook besprak u het voorval met Ahmed, een medewerker bij de politiedienst van wie u uw loon ontving. Hij vertelde u dat deze gang van zaken normaal was en dat ook hij op dezelfde manier werd bedreigd. Omdat u uw familie financieel wilde bijstaan besloot u te blijven werken. In de zesde maand van 2015 huwde u, enigszins tegen de wil van uw moeder, met Abdifatah Mohamed Warsame. U vernam na uw huwelijk van uw moeder dat ze had gehoord dat uw echtgenoot ook een andere echtgenote had. U besloot voor uw echtgenoot te kiezen en maakte ruzie met uw moeder. Uiteindelijk legden jullie het geschil bij. Tegen uw echtgenoot vertelde u nooit dat u door al Shabaab werd bedreigd. U was immers bang dat hij zou eisen dat u stopte met uw werk en dat uw moeder hierop commentaar zou hebben aangezien zij via haar vriendin voor u een baan had versierd. Tegen het einde van de zevende maand 2015 stapte u, samen met uw collegapoetsvrouw Hibo, in een tuktuk (voertuig). Toen jullie onderweg waren op een kleine weg, "Lamyere" -voor men de Sobe weg, een grote weg opgaat- hoorde u schoten. De bestuurder van uw voertuig werd aan zijn schouder geraakt en uw collega Hibo in haar nek. U besepte amper wat u was overkomen terwijl mensen uit de buurt jullie naar het ziekenhuis Madino brachten. Na te zijn onderzocht bleek u niets te hebben en kon u beschikken. Uw oom Siid Ali kwam u er ophalen en bracht u meteen naar de woning van zijn dochter. Gedurende één week bleef u bij uw nicht. U vernam dat uw collega Hibo aan haar verwondingen was overleden. Vervolgens werd u twee keer gebeld door al Shabaab die u meldde dat zij de aanslag hadden gepleegd en dat u uw collega Hibo zou volgen. Intussen verkocht uw moeder een eigendom dat ze op haar naam had staan om aan geld te geraken zodoende u het land kon verlaten. Uw oom regelde een smokkelaar die beloofde u naar Groot-Brittannië te bengen waar u een zus heeft wonen. U belde uw echtgenoot en vertelde hem uw plannen. Nadat hij u zei dat u er goed aan deed uw leven te redden, vertrok u in de eerste week van de achtste maand van 2015 per vliegtuig, vergezeld van uw smokkelaar en in het bezit van een vals paspoort, naar Dubai. Vanuit Dubai nam u samen met uw smokkelaar een vlucht naar Damascus. Vanuit Damascus werd u naar Aleppo gereden. Vanuit Aleppo reisde u met een smokkelaar naar Afrin. U stak de grens met Turkije over en vervolgde uw reis naar Istanbul. In Turkije sprak u de laatste keer met uw echtgenoot en vernam van hem dat hij door al Shabaab was gebeld en bedreigd omdat hij u het land had uit geholpen. Vanuit Istanbul nam u een boot naar Griekenland. Tijdens uw verblijf in Griekenland, leerde u een Soedanese vrouw kennen die u aanbood om als haar dochter naar Frankrijk te reizen. Vanuit Frankrijk reisde u per taxi naar Brussel. Op 15 oktober 2015 werd u, onderweg zijnde naar Groot-Brittannië, in de luchthaven in Zaventem onderschept door de politie. Op 16 oktober 2015 heeft u een asielaanvraag ingediend.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vermits u verklaarde van uw vierjarige leeftijd tot augustus 2015, het moment waarop u Somalië verliet, in Mogadishu te hebben verbleven, waar u huwde en werkte, worden uw 'vrees voor vervolging' en het 'risico op het lijden van ernstige schade' tegenover Mogadishu beoordeeld.

Voor wat betreft uw stelling niet naar Mogadishu/Somalië terug te kunnen keren omwille van problemen met leden van al Shabaab dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen met al Shabaab aannemelijk te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen **dermate onwaarschijnlijk** zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u –als hoger opgeleide persoon- enkel een summiere en weinig coherente beschrijving kan geven over het werk dat u zou hebben gevonden als schoonmaakster bij een politiedienst. Zo werd u uitgenodigd om te vertellen over uw werk, hoe u er had gesolliciteerd en

hoe u er werd aangenomen. Bij uw uitleg hoe u het praktisch voor elkaar kreeg aan uw werk te geraken antwoordde u enkel "Omdat ze (Hamda) er (een) tijd werkte heeft ze aangegeven dat ze er vertrok en een vervanger had." U werd daarop aangespoord verder te vertellen. U antwoordde daarop enkel "dat is het" (gehoor CGVS, p.21). Wanneer u werd opgemerkt of het volstaat wanneer een poetsvrouw zegt een vervangster te hebben gevonden, dat de voorgestelde persoon zomaar aan de slag kan in een overheidsgebouw zei u "Ze (Hamda) zei ik ga elders werken en ik heb vervangster en ik ben verantwoordelijk voor haar" (gehoor CGVS, p.21). U werd gevraagd verder te vertellen hoe u werd aangeworven (gehoor CGVS, p.22). Weerom herhaalde u enkel dat Hamda u had voorgesteld en ze zich borg stelde voor u. U voegde er wel aan toe dat ze Ahmed kende. U legde uit dat Ahmed verantwoordelijk was voor een groep jongeren die met zenders rondliep om door te geven wanneer er mensen kwamen en dat die Ahmed zich voor u borg had gesteld. Dat iemand die ontslag nam borg staat voor een nieuw personeelslid is echter een weinig aannemelijke bewering. Nog minder aannemelijk is dat Ahmed had besloten voor u borg te staan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u noch Hamda noch Ahmed echt kende en vice versa (gehoor CGVS, p.20,22). Vervolgens ontkende u aangaande het gevolgde beloop dat er andere procedures waren gevolgd voor uw aanwerving en stelde meteen te zijn begonnen met uw werk (gehoor CGVS, p.22). Gelet op de specifieke diensten die in het gebouw waren gevestigd –een politiedienst en het Ministerie van Binnenlandse Zaken (gehoor CGVS, p.21)-, werd u gevraagd of het niet eerder gebruikelijk was om een onderzoek te voeren naar wie men aanwerft. U beaamde dat dit het geval was maar stelde "maar ik ben op die manier begonnen met dat werk". Waarom er voor u klaarblijkelijk een uitzondering werd gemaakt wist u niet. U veronderstelde enkel dat men uw voorganger vertrouwde (gehoor CGVS, p.22). U stelde verder behalve Ahmed nooit iemand te hebben ontmoet aangaande uw werk. Hij zou u hebben aangenomen en uw salaris hebben uitbetaald (gehoor CGVS, p.23). Gevraagd of Ahmed dan ook verantwoordelijk was voor de schoonmaakdienst en bevoegd was hun lonen uit te betalen verklaarde u dat niet te weten (gehoor CGVS, p.23). Omwille van deze halfslachtige uitleg over uw aanwerving waarbij u duidelijk maakte zonder enige officiële procedure meteen aan de slag te zijn gegaan werd u door de Protection Officer verschillende keren gewezen op de merkwaardigheid van het door u doorlopen parcours. Daarop veranderde u plotsklaps van mening en verklaarde dat u vergeten was te vertellen dat u eigenlijk wel een procedure had gevolgd om aangeworven te worden. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen zondermeer te zijn mogen beginnen werken nadat u mondeling werd geïntroduceerd door een kennis, verklaarde u ineens dat Ahmed u wel degelijk had gemeld dat u een procedure diende te doorlopen om aangeworven te worden. U zou hiervoor naar het ziekenhuis zijn gestuurd om een bloedtest te laten afnemen en werden er vingerafdrukken bij u afgenomen en foto's van u gemaakt bij de CID (Criminal Investigation Division) (gehoor CGVS, p.24). Dat u gedurende verschillende vragen van uw Protection Officer volhoudt dat u geen specifieke procedure diende te ondergaan en niets concreets kon melden hoe u werd aangeworven waarna u plots uitpakt met de uitleg alsnog officieel te zijn aangeworven zet uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw werk wordt bijkomend aangetast door nog minder doorleefde verklaringen over uw werkplaats af te leggen. U verklaarde dat het gebouw waar u te werk werd gesteld in het district Waberi, Oto Oto werd genoemd -wat volgens u 8 8 betekent- en dat er twee diensten waren gevestigd – een politiedienst en het Ministerie van Binnenlandse Zaken (gehoor CGVS, p.20,21). Op de vraag wie uw werkgever werd antwoordde u "deze mensen" (gehoor CGVS, p.22). Wanneer u werd duidelijk gemaakt dat u had verklaard dat er verschillende diensten in het betreffende gebouw waren gevestigd, werd u opnieuw gevraagd wie uw werkgever was. U antwoordde enkel met "de politiedienst" zonder verdere uitleg. Gevraagd om toch concreter te specificeren bij welke soort politiedienst u aan de slag kon als schoonmaakster verklaarde u enkel het volgende: "het gebouw "oto oto, de "telefoon 8 8" wordt er opgenomen. Ze hebben er walkie talkie". U werd erop attent gemaakt dat uw verklaring niet duidelijk was waarbij u opnieuw werd gevraagd wat voor soort politiedienst er was gevestigd. Op geen enkel moment gaf u een concreet antwoord bij welke politiedienst u dan wel aan de slag was. U antwoordde enkel "Er zaten veel jongeren daar die telefoons opnamen en daarnaast waren er veel apparaten met lange antenne en mensen zitten daar achter, ik lette niet echt op, ik werkte er 1 uur in de ochtend en 2 uur in de avond". Vervolgens stelde u zo elke dag, behalve op vrijdag, te hebben gewerkt (gehoor CGVS, p.24). Van iemand die negen jaar school liep, een (school)diploma behaalde en bijna dagelijks, maandenlang op een zelfde plaats werkte kan echter een meer concrete en doorleefde uitleg worden verwacht dan de vage verklaringen over uw beweerdde werk, werkplaats en uw werkgever.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u beweerdde job als schoonmaakster bij een politiedienst. Bij gevolg komen uw verklaringen omwille van uw werk door al Shabaab te zijn bedreigd volledig op de helling te staan. Dat er aan deze problemen

geen enkel geloof kan worden gehecht blijkt bijkomend uit de vaststelling dat uw algemene houding, na het krijgen van meerdere telefonische bedreigingen van al Shabaab, niet strookt met het algemene beeld dat u schetst, goed te hebben geweten wat voor risico iemand kan lopen die door al Shabaab wordt gevisieerd.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u weet had dat al Shabaab medewerkers bij overheidsdiensten –volgens uw zeggen ook poetsvrouwen en koks- viseert. U haalde zelfs aan destijds door uw toekomstige echtgenoot te zijn aangemaand te stoppen met uw werk omdat het te risicovol zou zijn geweest (gehoor CGVS, p.27,28). Dat u met dergelijke kennis in uw kielzog bedreigingen door al Shabaab niet ernstig zou hebben genomen –enkel omdat u zich niet wilde laten kennen tegenover uw moeder aan wie u wilde bewijzen dat u op uw eigen benen kon staan, ook na uw huwelijk- is uitermate onwaarschijnlijk (gehoor CGVS, p.29). U haalde immers expliciet aan dat u goed wist dat het om bedreigingen van al Shabaab ging omdat ze zich zo hadden voorgesteld (gehoor CGVS, p.26). Dit geweten hebbend, is het evenmin aannemelijk dat u niet meteen een concreet/haalbaar alternatief zou hebben uitgezocht hoe u uw werk/leven zou kunnen reorganiseren. U verklaarde zelfs nooit te hebben overwogen (tijdelijk) te stoppen met werken. Uw uitleg, dat u zich verplicht voelde uw familie te helpen, is echter weinig serieus gelet op het risico dat u liep door de expliciete bedreigingen van al Shabaab. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet de enige kostwinner was in uw familie. Voor uw huwelijk werkten uw beide ouders, meer recent enkel uw vader en stuurde uw zus af en toe financiële hulp. Uw moeder bleek bovendien over een eigendom te beschikken die ze kon verkopen om uw reis naar het buitenland te bekostigen. Ook uw echtgenoot bleek nadat u bij hem introk te werken (gehoor CGVS, p. 29). Een dergelijk roekeloos gedrag getuigt dan ook van een gebrek aan doorleefde kennis van uw land van herkomst. Gezien uw (theoretische) kennis van de risico's die verbonden zijn aan een persoonlijke bedreiging door al Shabaab, mag logischerwijs verwacht worden dat u problemen had kunnen voorzien en de pro's en contra's had afgewogen vooraleer u de beslissing nam uw werk, ondanks talrijke waarschuwingen u om te brengen, verder te zetten.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door uw beweerde problemen met al Shabaab, komt uw bewering dat uw echtgenoot omwille van u door hen zou zijn bedreigd, volledig op de helling te staan. Andere redenen om uw land van herkomst te verlaten stelde u niet te hebben. Evenmin blijkt u een andere vrees te koesteren bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst (gehoor CGVS, p.27,34).

Alle informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld.

UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe

terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen.

Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald.

Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk

oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu.

In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 29 december 2016 voegt verzoekster "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016"; "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016"; "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016"; "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016"; "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016"; "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016"; "Artikel "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 december 2016 in een eerste middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoekster verduidelijkt niet op sollicitatiegesprek te zijn geweest, maar via haar vriendin aangenomen te zijn. Het aanwerven van iemand in Somalië gebeurt op een geheel andere manier dan het aanwerven van iemand in België; er gaan geen lange selectieprocedures aan vooraf. Bovendien "gaath niet om een

hoge functie waarbij verzoekende partij in aanraking kwam met gevoelige informatie. Zij moest gewoon de politieburelen kuisen.”

Waar verweerder stelt dat het roekeloos is dat verzoekster bleef verder werken, ondanks de bedreigingen van Al Shabaab, voert verzoekster aan dat haar moeder niet meer kon werken omwille van haar gezondheidsproblemen en verzoekster kleine zusjes en broertjes had waarvoor gezorgd moest worden. Zij voegt eraan toe dat zij op de hoogte was van de risico's, maar dat zij haar familie niet zomaar kon laten verhongeren.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder geen tegenstrijdigheden aanhaalt, doch zich beperkt tot het stellen dat de zaken “bevreemdend” en “onwaarschijnlijk” zijn.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van “*artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980*”; “*schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” en “*schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat het “*onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus dd. 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.*” Verzoekster haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoeksters district Wadajir erg getroffen door terroristisch geweld.

Verzoekster voert verder aan dat ook “*in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)*” en voegt een greep uit “*de veelheid aan verschenen artikels*” toe: “*22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10); 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij aanslag in Mogadishu (stuk 11)*”.

Verzoekster beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat “*de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld*”. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn. Bovendien meent verzoekster dat de humanitaire situatie er desastreus is. “*Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden*”.

Ten slotte voert verzoekster aan dat verweerder geen aandacht heeft voor “*het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir) wel veilig te noemen valt, quod non*”. Zij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoeksters verwestering, terwijl deze elementen “*door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab*”.

In hoofddeorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van problemen met Al Shabaab. Haar verklaringen omtrent haar werk en de daaropvolgende bedreigingen en aanval door Al Shabaab zijn echter om tal van redenen incoherent en ongeloofwaardig.

2.4. Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij werkte als schoonmaakster bij een politiedienst, wat tevens de aanleiding vormde van de telefonische bedreigingen en de aanval door Al Shabaab. Zo verklaarde verzoekster dat ze dit werk verkregen had *“Omdat ze (Hamda) er tijd werkte heeft ze aangegeven dat er ze vertrok en een vervanger had”* en *“Dat is het”* (CGVS-verslag, p. 21). Het is echter niet geloofwaardig dat verzoekster zonder enig onderzoek naar haar achtergrond werd aangenomen in een overheidsgebouw waar zowel de politiedienst als het Ministerie van Binnenlandse zaken zich bevinden (CGVS-verslag, p. 21), louter omwille van het feit dat een ex-werkneemster verzoekster had aangebracht als kandidate en gesteld had verantwoordelijk te zijn voor haar. Hiermee geconfronteerd, antwoordde verzoekster *“Ja ze werkte daar en zei ik sta borg voor haar, voor mij dus, ze kende ook een man die er werkte, Ahmed en hij zei ook ik sta borg voor haar”* (CGVS-verslag, p. 22). Ook dergelijke uitleg kan niet overtuigen, nu verzoekster zelf verklaarde dat noch Hamda noch Ahmed haar echt kende (CGVS-verslag, p. 20, 22) en het aldus niet aannemelijk is dat zij persoonlijk borg voor haar zouden staan. Gevraagd of er, behalve twee mensen die borg stonden voor verzoekster, nog procedures dienden gevolgd te worden om verzoekster aan te werven, antwoordde zij *“Nee. Ik ben dan ook meteen begonnen met werken”* (CGVS-verslag, p. 22). Geconfronteerd met de vraag of het niet de gangbare praktijk is dat men bij aanwerving in dergelijke gebouwen een onderzoek voert naar de persoon die er komt werken, antwoordde verzoekster *“Ja dat wel, maar ik ben op die manier begonnen met dat werk”* (CGVS-verslag, p. 22). Gevraagd waarom haar werkgever voor verzoekster dan een uitzondering maakte, antwoordde zij slechts *“Ik weet niet, maar ik denk omdat dat meisje daar lang werkte en ze haar vertrouwen”* (CGVS-verslag, p. 22), wat geenszins kan overtuigen. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekster verklaarde behalve Ahmed, die haar heeft aangenomen en haar salaris uitbetaalde, niemand te hebben ontmoet aangaande haar werk (CGVS-verslag, p. 23), terwijl zij aangaf zelfs niet te weten of Ahmed al dan niet verantwoordelijk was voor de schoonmaakdienst (CGVS-verslag, p. 23).

Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat er in Somalië geen lange selectieprocedures aan een aanwerving vooraf gaan, dient te worden opgemerkt dat het redelijk is te veronderstellen dat niet een werknemer niet zonder een minimum aan controle en selectie in dergelijke belangrijke overheidsgebouwen, temeer nu – zeker in Mogadishu – deze gebouwen een verhoogd risico lopen aangevallen te worden. Verzoeksters vage en on samenhangende uitleg aangaande haar aanwerving

toont dan ook aan dat verzoeksters verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Dit klemte te meer nu zij opeens, na steevast vol te houden dat zij zonder enige officiële procedure onmiddellijk aan de slag kon, verklaarde *"Ik ben vergeten iets te zeggen, voor ik mocht beginnen werken werd ik naar een plaats gebracht waar bloed werd afgenomen ze zeiden "zonder deze procedure kan je niet beginnen werken". Ik werd naar Lambar Afar (=nummer 4) gebracht, bij de CID, daar werden vingerafdrukken genomen"* (CGVS-verslag, p. 24). Dat verzoekster gedurende verschillende vragen volhardt dat zij zonder enige procedure is aangeworven, om zich dan opeens te herinneren toch een procedure doorlopen te hebben komt voor als een poging alsnog haar verklaringen aan te passen wanneer ze beseft dat deze onlogisch of onredelijk zijn.

2.5. Dit blijkt tevens uit haar vage en oppervlakkige verklaringen aangaande haar werkplaats en werkgever. Zo antwoordde verzoekster op de vraag wie haar werkgever was *"deze mensen"* (CGVS-verslag, p. 22) en later *"de politiedienst"* (CGVS-verslag, p. 22). Gevraagd naar wat voor soort politiedienst het was, antwoordde verzoekster *"Is het gebouw "oto oto", de "telefoon 8 8" wordt er opgenomen. Ze hebben er walkie talkie (...) Er zaten veel jongeren daar die telefoons opnamen en daarnaast waren er veel apparaten met lange antenne en mensen zitten daar achter, ik lette niet echt op, ik werkte er 1 uur in de ochtend en 2 uur in de avond"* (CGVS-verslag, p. 24). Het is echter redelijk te veronderstellen dat iemand die negen jaar school liep, een diploma behaalde en maandenlang elke dag behalve vrijdag (CGVS-verslag, p. 24) ergens werkte, op een concretere en uitgebreide manier kan vertellen over haar beweerde werkgever en werkplaats. Dat dit *in casu* niet zo. Er zijn dan ook geen redenen om enig geloof te hechten aan verzoeksters verklaringen.

2.6. Voorts zijn verzoeksters verklaringen over Al Shabaab stereotiep en ernstig onvoldoende om de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Zo is het niet geloofwaardig dat verzoekster de bedreigingen van Al Shabaab niet ernstig nam en gewoon bleef verder werken, indien zij maandenlang drie van de vijf dagen dat ze werkte telkens door Al Shabaab werd opgebeld en bedreigd met de dood (CGVS-verslag, p. 31). Verzoekster gaf aan dat ze *"geen stappen ondernomen [heeft], ik ging telefoon opnemen en luisterde en dan zei ik jullie kunnen me niet vermoorden, alleen Allah kan iemand vermoorden"* (CGVS-verslag, p. 30), ze niet van telefoonnummer kon veranderen omdat *"Mensen dat nummer [hadden] om me op te bellen en er werd tegen me gezegd het is normaal dat men mensen belt en bedreigt"* (CGVS-verslag, p. 30) en dat ze geen aangifte kon doen omdat *"Van deze mensen kan je geen aangifte doen, ze bellen mensen en dan vermoorden ze die. Als je die mensen niet kent wie ga je dan aangeven"* (CGVS-verslag, p. 30). Een dergelijke achteloze houding en nalatig handelen is echter onverenigbaar met de vaststelling dat verzoekster wel degelijk op de hoogte was van het hoge risico van haar job, nu zij verklaarde op voorhand te weten dat het werk dat ze deed levensgevaarlijk was, ze voorbeelden van het gevaar van dat werk kon aanhalen (CGVS-verslag, p. 28) en eveneens door haar man gewaarschuwd werd voor het gevaarlijke werk (CGVS-verslag, p. 27). Gevraagd waarom verzoekster dan nooit heeft overwogen om te stoppen met dat werk en ander werk te zoeken, antwoordde zij *"Die mensen begonnen me te bellen en zeiden dat ze besloten hadden me te vermoorden. Maar mijn moeder had dat werk voor me geregeld via haar vriendin, ik was bang dat moeder me zou zeggen" ja nu ben je met die man gehuwd en heb je dat werk verlaten". Ze was er niet voor dat ik met die man was gehuwd"* (CGVS-verslag, p. 29). Dat verzoekster haar leven op het spel zette om aan haar moeder te bewijzen dat zij op eigen benen kon staan is echter niet geloofwaardig.

2.7. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoekster op de hoogte was van de risico's van haar werk, maar haar familie niet wilde laten verhongeren, kan worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij niet de enige broodwinner was uit haar familie. Zo stelde zij dat haar vader en moeder vroeger beiden werkten (CGVS-verslag, p. 8), maar dat nu enkel haar vader nog werkt (CGVS-verslag, p. 9) en haar zus af en toe geld stuurt (CGVS-verslag, p. 9). Ook verklaarde verzoekster dat haar moeder een eigendom had (CGVS-verslag, p. 26), waaruit zij huurinkomsten verkreeg (CGVS-verslag, p. 27), maar welke zij dan later verkocht om verzoeksters reis te bekostigen. Verzoekster stelde tevens dat haar echtgenoot een kleermaker was (CGVS-verslag, p. 11) en dus eveneens over een inkomen beschikte. Uit voorgaande blijkt dat verzoeksters familie bezwaarlijk in financiële problemen zit, zodat haar toelichtingen niet ernstig zijn. Bovendien verklaarde verzoekster zelf, nadat haar gevraagd werd door de *"protection officer"* of haar ouders kunnen leven van het werk van haar vader, *"Ja en mijn zus stuurt ze af en toe geld"* (CGVS-verslag, p. 9).

Dat verzoekster aanvoert dat zij deze gevaarlijke job diende te blijven uitoefenen om te voorkomen dat haar familie zou verhongeren, is aldus volkomen ongeloofwaardig en ondermijnt haar voorgehouden asielmotieven.

2.8. Ook slaagt verzoekster er niet in de aanval door Al Shabaab op de auto waar verzoekster in zat, wat tevens de directe aanleiding voor verzoeksters vlucht uitmaakt, aannemelijk te maken. Zo is het niet geloofwaardig dat de politie verzoekster niet benaderd noch ondervraagd heeft, terwijl verzoekster slachtoffer was van een schietpartij op een publieke plaats met een dode en gewonde als gevolg (CGVS-verslag, p.31-32).

2.9. Aangezien het werk op de politiedienst met daaropvolgend de telefonische doodsbedreigingen door Al Shabaab en het schietincident de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaakt en verzoekster niet in staat is haar job, noch de bedreigingen, noch de aanval op de wagen aannemelijk te maken, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoeksters asielmotieven.

2.10. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het formuleren van boute beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*.

2.14. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.15. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in

handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.16. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.17. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.18. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.19. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het

leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.20. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.21. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.22. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.23. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's.

Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.24. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.25. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie - *“Artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016”, “Artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016”, “Artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016” en “Artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016”, “Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016”, “ Artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016”, “Artikel “De Morgen” 26 juli 2016” , “Artikel van “De Telegraaf” dd. 26 augustus 2016”* - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *“municipal government”* gebouw en de aanval door Al Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van 26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.26. Waar verzoekster stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir)”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is in Mogadishu. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van meer dan een jaar, verzoekster vervreemden van haar leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoekster op deze tijd dermate ingeburgerd is dat zij *“behoorlijk verwesterd is”* laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.27. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.30. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.31. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK